

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Zadru

Borelli 9, Zadar

Poslovni broj: P-633/2021-26

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Zadru, po sucu tog suda Marku Baraki, na temelju prijedloga sudskog savjetnika Mateja Zurka, u pravnoj stvari tužitelja Anke Ćuković iz Bibinja, Put Donje vode 4, OIB: 50074818631, zastupane po punomoćniku Zlatku Jurlini, odvjetniku u Zadru, Obala kneza Branimira 16, protiv tuženice Raiffeisenbank Austria d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupane po članovima uprave Zoranu Koščaku i Višnji Božinović, a ovi po punomoćnicima – odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Kallay & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Ilica 1A/III, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. rujna 2026. godine, u prisutnosti tužitelja Anke Ćuković, zamjenika punomoćnika tužitelja Luke Zrilića odvjetničkog vježbenika kod odvjetnika Zlatka Jurline iz Zadra i zamjenika punomoćnika tuženika Marijana Peše odvjetnika iz Zadra, na ročištu za objavu presude 2. listopada 2026.

presudio je

I. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, da tužitelju Anki Ćuković, OIB: 50074818631, Put Donje vode 4, Bibinje, isplati iznos od 43.733,56 kn/5.804,44 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče:

- na iznos od 17,76 kn/2,36 EUR od dana 30.11.2007. godine do isplate;
- na iznos od 8,04 kn/1,07 EUR od dana 31.12.2007. godine do isplate;
- na iznos od 41,92 kn/5,56 EUR od dana 31.01.2008. godine do isplate;
- na iznos od 60,55 kn/8,04 EUR od dana 29.02.2008. godine do isplate;
- na iznos od 92,47 kn/12,27 EUR od dana 31.03.2008. godine do isplate;
- na iznos od 44,50 kn/5,91 EUR od dana 30.04.2008. godine do isplate;
- na iznos od 25,76 kn/3,42 EUR od dana 31.05.2008. godine do isplate;
- na iznos od 49,34 kn/6,55 EUR od dana 30.06.2008. godine do isplate;
- na iznos od 14,72 kn/1,95 EUR od dana 31.07.2008. godine do isplate;
- na iznos od 16,43 kn/2,18 EUR od dana 31.08.2008. godine do isplate;
- na iznos od 36,96 kn/4,90 EUR od dana 30.09.2008. godine do isplate;
- na iznos od 192,41 kn/25,54 EUR od dana 31.10.2008. godine do isplate;

- na iznos od 88,26 kn/11,71 EUR od dana 30.11.2008. godine do isplate;
- na iznos od 220,65 kn/29,29 EUR od dana 31.12.2008. godine do isplate;
- na iznos od 241,00 kn/31,99 EUR od dana 31.01.2009. godine do isplate;
- na iznos od 250,19 kn/33,21 EUR od dana 28.02.2009. godine do isplate;
- na iznos od 230,94 kn/30,65 EUR od dana 31.03.2009. godine do isplate;
- na iznos od 235,90 kn/31,31 EUR od dana 30.04.2009. godine do isplate;
- na iznos od 196,10 kn/26,03 EUR od dana 31.05.2009. godine do isplate;
- na iznos od 166,80 kn/22,14 EUR od dana 30.06.2009. godine do isplate;
- na iznos od 174,59 kn/23,17 EUR od dana 31.07.2009. godine do isplate;
- na iznos od 190,04 kn/25,22 EUR od dana 31.08.2009. godine do isplate;
- na iznos od 188,69 kn/25,04 EUR od dana 30.09.2009. godine do isplate;
- na iznos od 173,08 kn/22,97 EUR od dana 31.10.2009. godine do isplate;
- na iznos od 202,38 kn/26,86 EUR od dana 30.11.2009. godine do isplate;
- na iznos od 225,88 kn/29,98 EUR od dana 31.12.2009. godine do isplate;
- na iznos od 259,29 kn/34,41 EUR od dana 31.01.2010. godine do isplate;
- na iznos od 251,63 kn/33,40 EUR od dana 28.02.2010. godine do isplate;
- na iznos od 296,98 kn/39,42 EUR od dana 31.03.2010. godine do isplate;
- na iznos od 288,38 kn/38,27 EUR od dana 30.04.2010. godine do isplate;
- na iznos od 305,15 kn/40,50 EUR od dana 31.05.2010. godine do isplate;
- na iznos od 450,29 kn/59,76 EUR od dana 30.06.2010. godine do isplate;
- na iznos od 420,41 kn/55,80 EUR od dana 31.07.2010. godine do isplate;
- na iznos od 511,70 kn/67,91 EUR od dana 31.08.2010. godine do isplate;
- na iznos od 480,16 kn/63,73 EUR od dana 30.09.2010. godine do isplate;
- na iznos od 429,42 kn/56,99 EUR od dana 31.10.2010. godine do isplate;
- na iznos od 536,46 kn/71,20 EUR od dana 30.11.2010. godine do isplate;
- na iznos od 672,63 kn/89,27 EUR od dana 31.12.2010. godine do isplate;
- na iznos od 576,21 kn/76,48 EUR od dana 31.01.2011. godine do isplate;
- na iznos od 610,03 kn/80,96 EUR od dana 28.02.2011. godine do isplate;
- na iznos od 567,02 kn/75,26 EUR od dana 31.03.2011. godine do isplate;
- na iznos od 574,74 kn/76,28 EUR od dana 30.04.2011. godine do isplate;
- na iznos od 757,28 kn/100,51 EUR od dana 31.05.2011. godine do isplate;
- na iznos od 775,07 kn/102,87 EUR od dana 30.06.2011. godine do isplate;
- na iznos od 923,80 kn/122,61 EUR od dana 31.07.2011. godine do isplate;
- na iznos od 845,78 kn/112,25 EUR od dana 31.08.2011. godine do isplate;
- na iznos od 760,37 kn/100,92 EUR od dana 30.09.2011. godine do isplate;
- na iznos od 742,71 kn/98,57 EUR od dana 31.10.2011. godine do isplate;
- na iznos od 736,21 kn/97,71 EUR od dana 30.11.2011. godine do isplate;
- na iznos od 776,49 kn/103,06 EUR od dana 31.12.2011. godine do isplate;
- na iznos od 811,60 kn/107,72 EUR od dana 31.01.2012. godine do isplate;
- na iznos od 816,31 kn/108,34 EUR od dana 29.02.2012. godine do isplate;
- na iznos od 792,01 kn/105,12 EUR od dana 31.03.2012. godine do isplate;
- na iznos od 808,41 kn/107,29 EUR od dana 30.04.2012. godine do isplate;
- na iznos od 819,63 kn/108,78 EUR od dana 31.05.2012. godine do isplate;
- na iznos od 800,76 kn/106,28 EUR od dana 30.06.2012. godine do isplate;
- na iznos od 805,72 kn/106,94 EUR od dana 31.07.2012. godine do isplate;
- na iznos od 791,57 kn/105,06 EUR od dana 31.08.2012. godine do isplate;
- na iznos od 760,98 kn/101,00 EUR od dana 30.09.2012. godine do isplate;
- na iznos od 793,59 kn/105,33 EUR od dana 31.10.2012. godine do isplate;
- na iznos od 809,24 kn/107,40 EUR od dana 30.11.2012. godine do isplate;
- na iznos od 798,26 kn/105,95 EUR od dana 31.12.2012. godine do isplate;

- na iznos od 736,76 kn/97,79 EUR od dana 31.01.2013. godine do isplate;
- na iznos od 789,01 kn/104,72 EUR od dana 28.02.2013. godine do isplate;
- na iznos od 793,58 kn/105,33 EUR od dana 31.03.2013. godine do isplate;
- na iznos od 773,10 kn/102,61 EUR od dana 30.04.2013. godine do isplate;
- na iznos od 709,40 kn/94,15 EUR od dana 31.05.2013. godine do isplate;
- na iznos od 707,78 kn/93,94 EUR od dana 30.06.2013. godine do isplate;
- na iznos od 723,42 kn/96,01 EUR od dana 31.07.2013. godine do isplate;
- na iznos od 748,51 kn/99,34 EUR od dana 31.08.2013. godine do isplate;
- na iznos od 783,25 kn/103,95 EUR od dana 30.09.2013. godine do isplate;
- na iznos od 765,33 kn/101,58 EUR od dana 31.10.2013. godine do isplate;
- na iznos od 778,02 kn/103,26 EUR od dana 30.11.2013. godine do isplate;
- na iznos od 792,41 kn/105,17 EUR od dana 31.12.2013. godine do isplate;
- na iznos od 801,34 kn/106,36 EUR od dana 31.01.2014. godine do isplate;
- na iznos od 820,26 kn/108,87 EUR od dana 28.02.2014. godine do isplate;
- na iznos od 814,07 kn/108,05 EUR od dana 31.03.2014. godine do isplate;
- na iznos od 793,14 kn/105,27 EUR od dana 30.04.2014. godine do isplate;
- na iznos od 786,43 kn/104,38 EUR od dana 31.05.2014. godine do isplate;
- na iznos od 789,46 kn/104,78 EUR od dana 30.06.2014. godine do isplate;
- na iznos od 813,21 kn/107,93 EUR od dana 31.07.2014. godine do isplate;
- na iznos od 833,21 kn/110,59 EUR od dana 31.08.2014. godine do isplate;
- na iznos od 1.640,22 kn/217,69 EUR od dana 27.09.2014. godine do isplate,

i to do 31.12.2007. po kamatnoj stopi od 15 % godišnje, od 01.01.2008 do 30.06.2011. godine po kamatnoj stopi od 14 % godišnje, od 01.07.2011. do 31.07.2015 po kamatnoj stopi od 12 % godišnje, a od 01.08.2015. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinacijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

i

rješenje

I. Odbija se kao neosnovan prigovor radi prijeboja.

II. Dopušta se preinaka tužbe sukladno podnesku tužitelja od 27. studenoga 2024.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.366,46 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinacijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku 15 dana, dok se u preostalom djelu preko dosuđenog a za zatraženi iznos odbija tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 19. rujna 2007. godine s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 138 50 4397164, potvrđen od strane javnog bilježnika Vere Marčina iz Zadra pod brojem OV-15734/07 (u daljnjem tekstu: Ugovor). Predmetnim Ugovorom da je tuženik odobrio tužiteljici kredit u iznosu od 28.489,82 CHF (slovima: dvadeset osam tisuća četiristo osamdeset devet švicarskih franaka i osamdeset dvije centime), uz rok otplate od 84 mjeseca. U članku 1. predmetnog Ugovora, pod nazivom „Iznos kredita“, da je navedeno kako iznos kredita iznosi 28.489,82 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita, čime je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak. Nadalje, da je u članku 7. Ugovora, pod nazivom „Način otplate“, navedeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF važećem na dan dospijeća, a prema otplatnom planu. Tužiteljica navodi da su navedene odredbe predmetnog Ugovora, iz kojih proizlazi da je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak, ništetne, slijedom čega da je tuženik temeljem ništetnih odredbi bez osnove stekao određene novčane iznose koje tužiteljica potražuje ovom tužbom. Nadalje navodi da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine, koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. godine, a u dijelu vezanom uz ugovaranje valutne klauzule u CHF potvrđena i odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019. godine, utvrđeno da je, između ostalih banaka, i tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o kreditima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik kao trgovac nije potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi sa zaključenjem predmetnih ugovora o kreditu. Takvo postupanje tuženika da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja te da je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, slijedom čega da je tuženik postupao suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica stoga navodi da su, sukladno navedenim sudskim odlukama, odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu utvrđene ništetnima te da je sud vezan pravnim shvaćanjima iznesenima u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, sukladno odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Korištenje takvih odredbi da predstavlja postupanje protivno Zakonu o zaštiti potrošača i Zakonu o obveznim odnosima, zbog čega da se na konkretni slučaj mogu primijeniti utvrđenja iz navedenih sudskih odluka. Nadalje navodi da se navedene presude temelje na Direktivi Vijeća EU 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine te da je Europski sud pravde u presudi broj C-26/13 od 30. travnja 2014. godine izrazio stajalište da, prema odredbi članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ, propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima. Tužiteljica navodi da tuženik i ona nisu pojedinačno pregovarali o pojedinim odredbama Ugovora, pa tako niti o odredbi kojom je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak. Predmetni Ugovor da je bio tipski ugovor koji je sastavila Banka, pri čemu tužiteljici nije dana mogućnost pregovaranja o pojedinim ugovornim odredbama. Nadalje navodi da se prema Zakonu o zaštiti potrošača ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U konkretnom slučaju, tužiteljici da je trebalo jasno izložiti sve rizike

vezane uz valutu švicarski franak i kriterije na temelju kojih bi bila u mogućnosti procijeniti ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u CHF, što tuženik nije učinio. S obzirom na to da prilikom sklapanja predmetnog Ugovora tuženik tužiteljici nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule u CHF, predmetne odredbe kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak da, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, slijedom čega da su navedene odredbe nepoštene, odnosno ništetne. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli bez osnove obračunavao tužiteljici veće iznose anuiteta te da je na taj način bez osnove stekao novčane iznose koje tužiteljica potražuje ovom tužbom. Prema dostavljenom izračunu utjecaja promjene tečaja CHF na visinu anuiteta, koji je izradio stalni sudski vještak za financije i računovodstvo Petar Bajlo dana 26. ožujka 2021. godine, tužiteljica potražuje ukupni iznos od 43.325,13 kn. Na okolnost visine potraživanja tužiteljica predlaže provesti dokaz uvidom u navedeni izračun utjecaja promjene tečaja CHF na visinu anuiteta, račun za vještačenje, otplatni plan i prijepis knjigovodstvene kartice, a u slučaju osporavanja predlaže provođenje financijskog vještačenja po vještaku financijske struke te saslušanje stranaka. Slijedom svega navedenoga, tužiteljica navodi da je tuženik povrijedio odredbu članka 3. Zakona o obveznim odnosima o ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu te da je temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli bez osnove stekao navedene novčane iznose, zbog čega predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev te obveže tuženika na isplatu potraživanog iznosa, kao i na naknadu troškova postupka sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, kako po osnovi tako i po visini, te je osporio sve činjenične navode na kojima tužiteljica temelji postavljeni tužbeni zahtjev. Uvodno je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti naslovljenog suda, navodeći da je, sukladno odredbama članka 46. i 48. Zakona o parničnom postupku, za postupanje nadležan sud prema sjedištu tuženika. Nadalje navodi da su stranke člankom 12. Ugovora o kreditu broj 138-50-4397164 ugovorile mjesnu nadležnost suda u mjestu sjedišta tuženika, zbog čega da Općinski sud u Zadru nije mjesno nadležan za postupanje u ovoj pravnoj stvari. Opreza radi osporava i da bi u vrijeme podnošenja tužbe prebivalište tužiteljice bilo na području mjesne nadležnosti naslovljenog suda. Tuženik nadalje ističe da je pozivanje tužiteljice na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine promašeno, budući da je navedena presuda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. Navodi da se takvom presudom štiti kolektivni interes i pravo potrošača da prije sklapanja unaprijed sastavljenog ugovora dobiju dostatne informacije kako bi kao dobro obaviještene osobe, uz razumnu pažnju i oprez, mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Međutim, prema navodima tuženika, iz navedene presude ne proizlazi da su pojedine odredbe svakog konkretnog ugovora ništetne, već da je na svakom pojedinom potrošaču da u zasebnom postupku dokaže da mu je prilikom sklapanja konkretnog ugovora bilo uskraćeno pravo na odgovarajuće informiranje, odnosno da dokaže postojanje razloga ništetnosti pojedine ugovorne odredbe. Tuženik stoga navodi da sama činjenica donošenja navedene presude nije dovoljna za usvajanje tužbenog zahtjeva, već da je tužiteljica dužna iznijeti konkretne činjenice i predložiti odgovarajuće dokaze na kojima temelji svoj zahtjev, što prema njegovom mišljenju u predmetnoj tužbi nije učinjeno, budući da se argumentacija tužiteljice svodi na paušalne i općenite navode. U odnosu na sporne

odredbe Ugovora o kreditu kojima je glavnica vezana uz švicarski franak, tuženik navodi da su iste tužiteljici bile jasne, razumljive i lako uočljive, da se o navedenim odredbama pojedinačno pregovaralo te da iste nisu, protivno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Ističe da je tužiteljica potpisom Ugovora, osobito članka 9., izjavila da je upoznata s općim aktima tuženika i svim uvjetima kredita, uključujući i odredbe koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF. Nadalje, tuženik ističe da je predmetni Ugovor bio solemniziran od strane javnog bilježnika Vere Marčine pod brojem OV-15734/07, koji je, prema navodima tuženika, temeljem odredbi Zakona o javnom bilježništvu objasnio strankama smisao i posljedice pravnog posla te se uvjerio da sadržaj ugovora odgovara njihovoj pravnoj volji. Slijedom navedenog tuženik smatra da je tužiteljica u vrijeme sklapanja Ugovora raspolagala potrebnim informacijama, razumjela sadržaj i posljedice ugovornih odredbi te na iste pristala. Tuženik nadalje navodi da je sa svoje strane poduzeo sve moguće mjere kako bi tužiteljici prilikom pregovaranja o ponudi kredita bile predočene relevantne informacije, uključujući i rizike povezane s valutnom klauzulom u CHF, u onoj mjeri u kojoj su mu u vrijeme sklapanja Ugovora bile poznate. U tom smislu predlaže saslušanje zaposlenika tuženika Roberta Svilovića, voditelja regije, za kojeg navodi da je upoznat s načinom rada i procedurama prilikom odobravanja namjenskih kredita za kupnju automobila te da ima saznanja o konkretnom slučaju. Također predlaže saslušanje javnog bilježnika Vere Marčine i tužiteljice. Tuženik smatra da iz svih okolnosti vezanih uz sklapanje predmetnog Ugovora, kao i postupak koji je prethodio njegovom sklapanju, proizlazi da je postupao u skladu sa zakonskim odredbama kojima se uređuje zaštita potrošača i bankarsko poslovanje te da je tužiteljica donijela promišljenu i informiranu odluku o sklapanju Ugovora sa svim njegovim odredbama. Navodi da je tužiteljica imala mogućnost odlučiti hoće li sklopiti Ugovor te da je imala mogućnost pojedinačnog pregovaranja o njegovim odredbama koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF. U prilog navedenom tuženik ističe i okolnost da je Ugovor sklopljen na razdoblje od sedam godina, navodeći da nije životno uvjerljivo da tužiteljica nije bila svjesna mogućnosti promjene tečaja tijekom tog razdoblja. Nadalje navodi da su u vrijeme sklapanja Ugovora trendovi kretanja tečaja švicarskog franka bili slični kretanju drugih valuta, zbog čega smatra da tužiteljica ugovaranjem valutne klauzule vezane uz CHF nije bila stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na potrošače koji su svoje glavnice vezali uz druge valute. Tuženik kao dokaz predlaže uvid u zadužnicu od 4. listopada 2007. godine, suglasnost o zapljeni plaće od 27. rujna 2007. godine, zahtjev za kredit, ponudu broj 23629 od 17. rujna 2007. godine te Opće uvjete poslovanja tuženika sa stanovništvom važeće od 2005. do 2009. godine. Nadalje, tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne i pasivne legitimacije, odnosno materijalnopravni nedostatak tužbe, navodeći da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ugovorne strane nisu samo tužiteljica i tuženik, već i Nikola Ćuković kao sudužnik. Stoga smatra da je tužiteljica, ako traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora, bila dužna tužbom obuhvatiti sve sudionike predmetnog obveznog odnosa. U tom smislu tuženik se poziva na odredbu članka 201. Zakona o parničnom postupku i pravno shvaćanje izraženo u rješenju Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-1209/12 od 21. siječnja 2013. godine, prema kojem su jedinstveni suparničari osobe prema kojima se, zbog prirode pravnog odnosa, spor može riješiti samo na jednak način. Tuženik stoga smatra da je tužiteljica morala obuhvatiti sve sudionike predmetnog ugovornog odnosa te da zbog toga postoji materijalnopravni nedostatak zbog kojeg tužbeni zahtjev treba odbiti. Tuženik, opreza radi, ističe i prigovor zastare predmetnog potraživanja, pozivajući se na odredbu članka 214. stavka 3. Zakona o obveznim odnosima. Konačno, tuženik osporava sve činjenice

i navode na kojima tužiteljica temelji tužbu i tužbeni zahtjev, a o kojima ovisi pravovremenost, dopuštenost i urednost tužbe, aktivna legitimacija tužiteljice i pasivna legitimacija tuženika, osim onih činjenica koje je tijekom postupka izričito učinio nespornima. Slijedom navedenoga, tuženik predlaže da sud tužbu odbaci, odnosno podredno da tužbeni zahtjev odbije u cijelosti te obveže tužiteljicu na naknadu parničnog troška sa zakonskim zateznim kamatama.

2. 1. O prigovoru mjesne nenadležnosti odlučeno je izvanraspravnim rješenjem pod poslovnim brojem 48 P-633/2021-6 od 30. ožujka 2022., kojim je odbijen prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Zadru kao neosnovan, a isto rješenje potvrđeno je rješenjem Županijskog suda u Sisku pod poslovnim brojem GŽ-412/2022-2 od 11. svibnja 2022.

3. Tužitelj je u podneskom od 27. studenoga 2024. konačno precizirao tužbeni zahtjev sukladno provedenom financijskom vještačenju.

4. Sud je u dokaznom postupku izveo dokaze čitanjem isprava i dokumentacije priloženih spisu i to: ugovor o kreditu (list spisa 8-11), ponudu broj 23629 AC Serdarević d.o.o. od 17. rujna 2007. (list spisa 12-13), potvrdu o solemnizaciji ugovora o kreditu javnog bilježnika Vere Marčine od 27. rujna 2007. (list spisa 14), izračun utjecaja promjene tečaja CHF na visinu anuiteta sukladno Ugovoru o kreditu Petra Bajla, mag. oec. stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo od 26. ožujka 2021. (list spisa 15-20), otplatni plan (list spisa 22-30), prijepis knjigovodstvene kartice za razdoblje od 31. listopada 2007. do 10. ožujka 2021. (list spisa 31-36), zahtjev za kredit (list spisa 50), suglasnosti i zadužnica (list spisa 51-58), proveo je dokaz financijskim vještačenjem i pročitao nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije bankarstvo i računovodstvo mr. sc. Martine Maté od 31. listopada 2024. (list spisa 137-143), te je proveo dokaz saslušanjem tužitelja Anke Čuković kao stranke (161-163). Tuženica je tijekom postupka predložila izvođenje dokaza saslušanjem Roberta Svilovića, javne bilježnice Vere Marčine i tužiteljice, međutim, od navedenih dokaznih prijedloga naknadno je odustala.

5. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

6. Predmet tužbenog zahtjeva je zahtjev za isplatom preplaćenih iznosa kredita sa zakonskim zateznim kamatama, s osnove ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu kojom je glavnica vezana u švicarski franak (dalje: CHF).

7. Među strankama nije sporno da su dana 19. rujna 2007. zaključili Ugovor o kreditu broj (list spisa 8-14) kojim Ugovorom je tuženica kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita namjenski kredit u iznosu od 28.489,82 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Nadalje da je ugovorena redovna kamatna stopa 5,49%, godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Rok otplate kredita je 84 mjeseca. Namjena kredita je kupnja novog vozila marke Peugeot kod Peugeot Hrvatska d.o.o.. Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu, koji će biti uručen korisniku kredita po isplati kredita.

7.1. u odnosu na podnesak tuženika od 13. prosinca 2024. kojim se protivi preinaci tužbenog zahtjeva tužitelja od 27. studenoga 2024. Naime, ovdje se radi o smanjenju tužbenog zahtjeva iz članka 191. stavak 3. ZPP-a koje ne predstavlja preinaku i kojem se tuženik ne može protiviti, a s obzirom na to da tužitelj smanjuje tužbeni zahtjev koji se i dalje temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi te isto čini radi usklađenja tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka. Tretiranje usklađivanja postavljenog tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem vještaka kao djelomičnog povlačenja tužbe iz članka 193. stavak 2. ZPP-a za koje je potreban pristanak tuženika predstavljao bi, u navedenim okolnostima, pretjerani formalizam te bi isto postupanje bilo u potpunosti nelogično i suprotno svrhovitom tumačenju zakona (tako i Županijski sud u Velikoj Gorici u rješenju posl. br. GŽ-1129/2024-2 od 3. rujna 2025. te Županijski sud u Slavonskom Brodu u presudi posl. br. GŽ-939/2025-3 od 3. veljače 2026.). Ovo osobito kad se uzme u obzir da je u navedenim okolnostima, odnosno prilikom usklađivanja tužbenog zahtjeva nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelju dopušteno preinačiti tužbeni zahtjev (prethodno citirano shvaćanje zauzeto na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 26. studenoga 2021. posl. br. Su IV - 162/2021), a što posljedično uključuje i mogućnost povećanja i smanjenja istog ovisno o rezultatima provedenog vještačenja.

8. Među strankama je sporna osnova i visina utužene tražbine. Nadalje, sporno je jesu li odredbe o valutnoj klauzuli ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat pretplaćenih iznosa. Također sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja, s obzirom da je tuženica istakla prigovor zastare, sporan je i prigovor radi prijeboja tzv. negativnih razlika. Tuženik je podneskom od 13. prosinca 2024. paušalno osporio i činjenice i navode na kojima tužiteljica temelji tužbu i tužbeni zahtjev te o kojima ovisi pravovremenost i/ili dopuštenost i/ili urednost tužbe, aktivna legitimacija tužiteljice i/ili pasivna legitimacija tuženika, osim činjenica koje je tuženik u odgovoru na tužbu, ovom podnesku i dalje tijekom postupka izričito učinio nespornima, međutim u odnosu na isto nije predložio nikakve dokaze, pa je sud smatra da o istome nije niti potrebno odlučivati.

9. Prvenstveno valja istaknuti kako je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03; u daljnjem tekstu: ZPP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZPP/07. Isto tako, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na

način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP) ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. S tim u vezi valja napomenuti da se pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, na što upućuje i činjenica da je izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) izmijenjen i sadržaj navedene odredbe članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Stoga je ovaj sud vezan za utvrđenja iz navedenih presuda. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. Imajući na umu da je Ugovor o kreditu, između tužitelja i tuženika sklopljen upravo u razdoblju koje je obuhvaćeno presudama donesenima u postupcima pokrenutima radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, to je sud, sukladno navedenim zakonskim odredbama, vezan za pravna utvrđenja iz citiranih presuda.

10. Ukazuje se na čl. 12. ZPP koji određuje da kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugo nadležno tijelo (prethodno pitanje), sud može sam riješiti to pitanje ako posebnim propisima nije drugačije određeno. To u konkretnom slučaju znači da pitanje odredaba ništivosti čl. 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu ovaj sud može raspraviti kao prethodno pitanje.

11. Ukazuje se da Zakon o obveznim odnosima a koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora o kreditu (Narodne novine, broj 35/05; dalje ZOO) u čl. 328. određuje da se pravo na isticanje ništivosti ne gasi. Slijedom navedenog tužitelj može tražiti da se pitanje ništivosti odredaba čl. 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu raspravi bilo kao samostalan tužbeni zahtjev bilo kao prethodno pitanje i pritom niti jedan od takovih zahtjeva nije zastario sukladno čl. 238. ZOO.

12. Međutim, pokretanje i vođenje postupka kolektivne zaštite ne sprječava osobu kojoj je postupanjem trgovca prouzročena šteta da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe koja je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu ili postupak za poništenje ili utvrđivanje ništivosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja ili bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila o zaštiti potrošača.

13. U konkretnom slučaju, ugovor o kreditu (list spisa 8-11), nesporno je sklopljen između ovdje tuženika i tužitelja. S obzirom na to da je predmetni ugovor zaključen 19. rujna 2007. na njega se mogu primijeniti utvrđenja iz presude Trgovačkog

suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. te koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. Predmetnim ugovorom je tuženica kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita namjenski kredit u iznosu od 28.489,82 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Nadalje da je ugovorena redovna kamatna stopa 5,49%, godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Rok otplate kredita je 84 mjeseca. Namjena kredita je kupnja novog vozila marke Peugeot kod Peugeot Hrvatska d.o.o.. Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu, koji će biti uručen korisniku kredita po isplati kredita.

14. U odnosu na prigovor tuženika koji osporava pravilnost i zakonitost presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. te odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. ukazuje se da ovaj sud nije ovlašten ispitivati zakonitost i pravilnost presuda i rješenja Visokog trgovačkog suda i Vrhovnog suda Republike Hrvatske pa se navedeni prigovor tuženika odbija kao neosnovan.

15. Nadalje je valjalo raspraviti pripada li tužitelju status potrošača. Valja reći da tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužitelju status potrošača jer da nije isti dokazao te osporava da bi sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe.

16. Ukazuje se na zaključak usvojen na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 23. studenoga 2023. posl. br. Su IV-56/2023-9 koji glasi:

"Na kome je u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamatna prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF teret dokaza da tužitelj nema svojstvo potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003, 46/2007) i čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007, 125/2007)?

U parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamata prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema."

17. Ukazuje se da čl. 3. toč. 1. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03, dalje: ZZP), određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Čitanjem i proukom Ugovora o kreditu koji je tužitelj dostavio uz tužbu proizlazi da je zaključen ugovor o namjenskom kreditu te da je namjena kredita kupnja automobila, kao i iz ponude AC Serdarević d.o.o. (list spisa 12) i iskaza tužiteljice danog na stranačkom saslušanju 22. rujna 2026.

18. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko sadržaja spornih odredbi kredita te statusa potrošača sud je saslušao tužiteljicu. Iz iskaza tužiteljice Anke Ćuković proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu sklopila radi kupnje novog automobila, da je kredit ugovorila u poslovnici tuženika te da joj je osobni bankar, nakon što je navela svrhu za koju želi podići kredit, sugerirao kredit s valutnom klauzulom u CHF, na što je ona pristala i potpisala ponuđeni ugovor. Tužiteljica je navela da prilikom potpisivanja ugovor nije pročitala jer je smatrala da će rata kredita tijekom otplate uvijek biti ista. Nadalje, tužiteljica je iskazala da je nakon početka otplate rata kredita u kratkom vremenu porasla približno dvostruko, kao i da od banke nije dobivala obavijesti o razlozima takvog povećanja. Navela je da je kredit uredno otplaćivala te ga prijevremeno u cijelosti otplatila, pri čemu je platila naknadu za prijevremenu otplatu u iznosu od 500 tadašnjih kuna. Također je izričito iskazala da je prilikom sklapanja ugovora nitko nije obavijestio niti upozorio na potencijalne rizike povezane s promjenom vrijednosti švicarskog franka. Na pitanja punomoćnika tuženika tužiteljica je navela da je kredit s valutnom klauzulom u CHF sklopila zato što joj je takav kredit bio ponuđen te da, prema njezinu iskazu, nije imala mogućnost sklapanja ugovora u drugoj valuti. Iz njezina iskaza nadalje proizlazi da se prije sklapanja ugovora nije raspitivala o kreditima u drugim bankama te da ne zna po čemu bi tuženik bio najbolji izbor u odnosu na druge banke. Navela je da je u trenutku sklapanja kredita bila zadovoljna ugovorenim uvjetima, ali da kasnije, tijekom otplate, više nije bila zadovoljna. U odnosu na razumijevanje ugovornih odredbi tužiteljica je iskazala da se, s obzirom na protek vremena, ne može sjetiti je li razumjela odredbe ugovora o kreditu. Istodobno je navela da je razumjela da će se rata kredita mijenjati ovisno o tečaju valute, ali ne i u tolikoj mjeri, dok na pitanje o svrsi valutne klauzule nije znala odgovoriti. Kao razlog zbog kojeg je potpisala ugovor navela je potrebu za kupnjom automobila, a na pitanje je li i inače potpisivala dokumente koje ne razumije izričito je odgovorila da nije. Konačno, tužiteljica je potvrdila da joj je kredit uredno isplaćen.

19. Sažimajući u bitnom iskaz tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit sklopila radi kupnje automobila, da joj je kredit s valutnom klauzulom u CHF ponuđen od strane osobnog bankara tuženika te da je na ponuđene uvjete pristala i ugovor potpisala. Navela je da je razumjela mogućnost promjene rate ovisno o tečaju, ali ne i mogućnost njezina tolikog povećanja, te da nije bila upozorena na valutne rizike.

20. Sud prihvata iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju. Nadalje, sud je uzeo u obzir i činjenicu da tužitelj nema stručno pravno obrazovanje, ali iskazuje životno o onim okolnostima koje su ga motivirale na sklapanje ugovora, odnosno kupovinu automobila.

21. Tuženik nije predlagao nikakve dokaze kojim bi tužitelju osporio status potrošača sukladno gore iznesenim zaključcima, dok je u odnosu na informiranost tužitelja i pregovore o predmetnom ugovoru o kreditu tuženik predložio saslušanje tužitelja (koji je iskazivao da nije bio informiran niti pregovarao s tuženikom prije sklapanja predmetnog ugovora). Zaključno, teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovom zanimanju, odnosno njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik

na tu okolnost nije predložio provođenje nikakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

22. Slijedom navedenog sud zaključuje da tužitelj ima status potrošača i da se o uvjetima ugovora nije pregovaralo.

23. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je ZZP, koji odredbom čl. 74. propisuje kako ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Odredba čl. 96. st. 1. ZZP propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 102. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

24. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/2005) jer je predmetni Ugovor o namjenskom kreditu zaključen 17. rujna 2007. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO propisano je da se ugovorna obveza može se sastojati u davanju, činjenju, nečinjenju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO predmet obveze je odrediv ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ga odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti predmet obveze, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

25. Iz provedenih dokaza, a imajući vidu naprijed navedene zakonske odredbe, utvrđeno je da je ništetna odredba predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF (odredba čl. 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu).

26. Naime, tužitelj je predmetni Ugovor o kreditu zaključio bez prethodnog pregovaranja s tuženikom o odredbi kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te bez da se tužitelju prethodno objasnilo, informiralo i upozorilo na eventualne rizike promjene valute CHF za koju je kredit bio vezan. Predmetni Ugovor o kreditu je unaprijed sastavljen prema obrascu tuženika, a odredbe istog koje se odnose na valutnu klauzulu u valuti CHF nisu bile dovoljno jasne. Tuženik je bio dužan informirati tužitelja o valutnoj klauzuli i skrenuti mu pažnju na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja švicarskog franka u nadolazećem razdoblju otplate kredita, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu omogućiti da pristane na takve odredbe, a što tuženik nije učinio. Stoga je ugovaranje takvih odredbi imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Osim toga, iz navedenih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa proizlazi da je postupanje tuženika po pitanju valutne klauzule, unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite, riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena vezanih za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe u kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, a s obzirom na to da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike. Takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO jer je neizvjesna visina novčanog iznosa kojeg tužitelj mora vratiti tuženiku te predstavlja nepoštenu odredbu u smislu čl. 96. st. 1. ZZZP. Slijedom iznijetoga, sud je utvrdio da je predmetna ugovorna odredba ništetna u dijelu u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru u smislu naprijed navedenih odredbi ZZZP. Slijedom iznijetog, sud je utvrdio da je ništetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF.

27. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO propisano je Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist glede plaćanja razlike između iznosa koji bi tužitelj platio po osnovi tečaja CHF na dan isplate kredita i iznosa koji je platio tuženiku po osnovi primijenjenog tečaja na dan plaćanja. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO.

28. Odredbom čl. 219. st.1. ZPP propisana je dužnost svake stranke da iznese činjenice i predloži dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

29. Čl. 221a. ZPP-a određuje da ako na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću tvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

30. Dužnost je stranaka iznijeti činjenice i predložiti dokazna sredstva prikladna za stjecanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost zahtjeva stranke. Ako stranka u tome ne uspije, sud će izvesti zaključak o nedokazanosti, odnosno o neistinitosti njene tvrdnje, pa će njen zahtjev odbiti kao neosnovan. Predlaganjem efikasnih dokaza stranka ostvaruje povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici. Kad sud ne uspije formirati određeno uvjerenje oslanjajući se na slobodnu ocjenu dokaza, tada dolaze u obzir pravila o teretu dokazivanja (čl. 221a. ZPP-a). Ta pravila u osnovi obvezuju sud uzeti kao nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava.

31. Valja reći da stranka ne mora dokazati svoje navode sa stupnje potpune izvjesnosti već sa stupnjem dovoljne životne uvjerljivosti, što tuženik nije dokazao tijekom parnice.

32. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku mr. sc. Martine Maté od 31. listopada 2024. (list spisa 137-143).

33. Iz nalaza i mišljenje vještaka od 31. listopada 2024. proizlazi da:

razlika između terećenja za ukupan iznos anuiteta izvršenih od strane banke u odnosu na terećenja kakva bi bila bez povećanja tečaja švicarskog franka, uz primijenjenu promjenjivu kamatnu stopu od početka otplate kredita do kraja otplate, uključivo i tzv. negativne razlike, nastala pri otplati temeljem Ugovora o kreditu, broj: 138-50-4397164, iznosi 43.733,56 kn, odnosno 5.804,44 EUR.

34. Sud je strankama dostavio nalaz i mišljenje vještaka, na koji je tužiteljica uskladila tužbeni zahtjev, dok je tuženik iznio očitovanje kojim je osporio osnovanost i način izračuna preplaćenih iznosa. Tuženik je istaknuo da su tužiteljici odredbe o valutnoj klauzuli bile jasne i razumljive, da je o njima pregovarao s tužiteljicom te da je ista bila upoznata s rizicima ugovaranja kredita u CHF. Pritom se pozvao na izjavu tužiteljice sadržanu u ugovoru, kao i na činjenicu da je ugovor solemniziran. Nadalje, tuženik je naveo da je tužiteljica slobodno odabrala kredit s valutnom klauzulom u CHF i time prihvatila valutni rizik, čije se kretanje nije moglo unaprijed predvidjeti, te je osporio osnovanost tužbenog zahtjeva u cijelosti.

35. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Martine Maté od 31. listopada 2024. godine (list spisa 137-143), budući da je isti objektivan, logičan i uvjerljiv. Pri tome sud nalazi da tuženik svojim očitovanjem nije doveo u pitanje pravilnost nalaza i mišljenja vještaka u dijelu koji je od značaja za odluku o tužbenom zahtjevu, niti je predložio provođenje drugih dokaza u tom pravcu.

36. Dakle, upravo na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno je da je tužitelj zbog razlike u tečaju CHF na temelju ništetne ugovorne odredbe, a kako je to naprijed izneseno, preplatio tuženiku po predmetnom Ugovoru o kreditu iznos od ukupno 5.804,44 EUR.

37. Na te iznose tuženiku pripadaju i zatezne kamate i to na pojedinačne iznose navedene u izreci ove presude tekuće od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa tuženiku, sukladno tabeliranom prikazu koji je sastavni dio nalaza i mišljenja vještaka, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine, broj 153/2004, 35/2005), kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23.).

38. Članak 1111. ZOO-a, određuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Članak 1115. ZOO-a, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

39. Kako je tuženik utužene iznose primio s obzirom na ugovornu odredbu koja je utvrđena ništetnom, to je, temeljem citirane odredbe ZOO-a, dužan vratiti ih tužitelju. Ugovaranjem srednjeg tečaja kreditora za CHF važećeg na dan isplate pojedine rate, tuženik je sam propustio tužitelja upoznati s parametrima koje je primjenjivao, slijedom čega je njegovo postupanje ocijenjeno nepoštenim.

40. Naime, ništetnost kao posljedica nepoštene ugovorne odredbe nastaje kad nastanu zakonski razlozi za ništetnost. Ništetnost djeluje ex tunc, konkretno od samog sklapanja ugovora pa su gore opisane nepoštene odredbe ugovora kao nepoštene odredba ništetne od samog početka od kada je ugovorena pa tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati povrat svih naplaćenih iznosa u onom razdoblju u kojem je tuženik ništetnu odredbu koristio.

41. Po tuženiku istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

42. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, kako je to propisano odredbom čl. 215. ZOO-a.

43. Kao što je naprijed navedeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana

glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03., u daljnjem tekstu: ZZP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZZP/07.

44. Slijedom navedenog, a kako je Visoki trgovački sud RH donio pravomoćnu presudu u kolektivnom sporu u kojem je utvrđena povreda prava potrošača od strane tužene između ostalog i u dijelu vezanom za nedopuštenost sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kakav je bio ugovor o kreditu sklopljen između ovdje stranaka 19. rujna 2007., a koja presuda je postala pravomoćna 14. lipnja 2018., to se ima smatrati kako vjerovniku odnosno tužitelju pravo na zahtjev za isplatu s tog osnova teče zapravo od tog datuma.

45. Osobito se ukazuje na stav zauzet na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/22) održane 31. siječnja 2022. broj: Su-IV-33/2022-2 i to objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

46. U tom smislu na sjednici je postavljeno pravno pitanje:

„Od kada počinje teći zastarijevanje u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF, tj. da li od pravomoćnosti presude(a) povodom kolektivne tužbe (sukladno Rev-2245/17) ili od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u svakom pojedinom slučaju (sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020.“

47. U odgovoru su doneseni slijedeći zaključci:

1. Pravna shvaćanja izražena u presudi br. Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i sjednici Građanskog odjela br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., nisu uzajamno proturječna, naprotiv, međusobno se podupiru i dopunjavaju.

2. Presuda u predmetu Rev-2245/2017-2 donesena je povodom izvanredne revizije i daje odgovor na pravno pitanje: „Predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena sukladno čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/2007, kako je izmijenjen - ZZP/07) tužbu definiranu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima (NN, br. 35/05, kako je izmijenjen - ZOO) odnosno radnju vjerovnika kojoj

ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?“

48. Odgovor na ovo pitanje glasi: „Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.“

49. Pravno shvaćanje na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. doneseno je povodom spornih pitanja o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o

pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (iz Rev-2245/2017-2).

50. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“

51. Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

52. Zaključak iz točke 48. odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (kredit u CHF odnosno kredit u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka. Navedeno pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/22) održane 31. siječnja 2022. broj: Su-IV-33/2022-2 potvrđeno je i kasnijim revizijskim odlukama Vrhovnog suda (vidi rješenje VSRH posl. br. Revd-2302/2025-2 od 24. rujna 2025. i rješenje VSRH posl. br. Rev-214/2024-2 od 27. kolovoza 2025.).

53. S obzirom na navedeno, a i s obzirom na činjenicu da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate koja mu je uzrokovana postupanjem tužene, to je ocjena ovoga suda da se u konkretnom slučaju početak tijeka zastare za isplatu tužiteljima stečenog bez osnove u odnosima prema tuženoj ne vezuje uz sam trenutak kada je došlo do povećanja imovine na strani dužnika - banke već od trenutka pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu.

54. Tužitelj je zahtjev za isplatu prema tuženiku s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli postavio u roku od 5 godina od pravomoćnosti gore navedene predmetne odluke, s obzirom na to da je tužbu kojom zahtijeva povrat onoga što je tuženik stekao po osnovu ništetne odredbe podnio ovome sudu putem informacijskog sustava 1. travnja 2021. pa proizlazi da je njegov zahtjev za isplatu podnesen unutar zastarnog roka od 5 godina (kao što je ranije navedeno u ovom dijelu zastara je počela teći od 14. lipnja 2018. jer je tada donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni br. PŽ-6632/2017-10).

55. Slijedom navedenog to je razvidno da u konkretnom slučaju nije protekao petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove temeljem čl. 225. ZOO. Tu valja istaknuti i da su neosnovani prigovori tuženika da bi se trebao primjenjivati trogodišnji zastarni rok iz članka 226. ZOO-a jer se u ovom predmetu radi o tražbini tužitelja za povrat stečenog bez osnove zbog ništetnosti

odredbi predmetnog ugovora, a koja tražbina koja zastarijeva po općem zastarnom roku od pet godina te je navedeno potvrđeno dugogodišnjom praksom viših sudova (tako i VSRH u presudi posl. br. Rev-867/1999-2 od 10. listopada 2002., presudi posl. br. Rev 2623/13-2 od 8. ožujka 2017., rješenju posl. br. Rev-214/2024-2 od 27. kolovoza 2025. i dr.).

56. Temeljem iznesenog valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev kojim se potražuje isplata s osnove ništetnosti navedenih odredaba, a kako je to naprijed izneseno, i odlučiti kao u izreci presude pod toč. I.

57. Što se tiče prigovora prijeboja koji je tuženik istaknuo s osnove potplaćenih, odnosno povlaštenih anuiteta, isti je neosnovan. Naime, prema nalazu i mišljenju vještaka, ukupna razlika plaćenih anuiteta u odnosu na anuitete bez povećanja tečaja švicarskog franka, uz primijenjenu promjenjivu kamatnu stopu, od početka do kraja otplate kredita iznosi 43.733,56 kn, odnosno 5.804,44 eura. Pritom u ukupno izračunatoj razlici nisu utvrđene tzv. negativne razlike, odnosno razlike koje bi nastale u slučaju da je primijenjeni tečaj bio niži od inicijalnog tečaja, već je tečaj na datum dospijeca svake pojedine mjesečne obveze tijekom cijelog razdoblja otplate bio viši od inicijalnog tečaja na dan isplate kredita. Slijedom navedenog, budući da vještačenjem nisu utvrđeni iznosi tzv. negativnih razlika, odnosno potplaćenih anuiteta u korist tužitelja, nema tražbine tužitelja prema tuženiku koja bi se mogla prebiti s tražbinom tuženika. Stoga je sud prigovor prijeboja tuženika odbio kao neosnovan, i odlučio kao u točki I. Izreke rješenja

58. S obzirom na to da je tužbeni zahtjev već iz gore obrazloženog razloga valjalo prihvatiti, sud se, vođen načelom ekonomičnosti i koncentracije postupka, proklamiranim čl. 10. ZPP nije upuštao u daljnju ocjenu navoda stranaka, te dokaza koji nisu posebno obrazloženi, jer ne bi doveli do promjene odluke u ovoj pravnoj stvari.

59. Ukazuje se da je tužitelj u cijelosti uspio s postavljenim tužbenim zahtjevom.

60. Slijedom navedenog, odluka o trošku tužitelja temelji se na članku 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 138/23, 107/25; dalje: Tarifa), a sukladno vrijednosti predmeta spora (5.804,44 EUR) i troškovniku tužitelja. Tako je tužitelju priznat trošak sastava tužbe u iznosu 200,00 EUR (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), sastava podneska od 12. srpnja 2021. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), sastava podneska od 27. studenoga 2024. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. toč. 4. Tarife) umjesto zatraženih 200,00 EUR jer se istim tužitelj samo očituje da nema prigovora na nalaz i mišljenje vještaka i uređuje tužbeni zahtjev sukladno provedenom vještačenju, zastupanja na ročištu 23. travnja 2024. u iznosu 200,00 EUR (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), zastupanja na ročištu 22. rujna 2026. u iznosu 200,00 EUR (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), odnosno ukupno 850,00 EUR, što uvećano za 25% PDV-a (212,50 EUR) iznosi 1.062,50 EUR. Nadalje, tužitelju je priznat trošak predujma za vještačenje u iznosu od 200,00 EUR, koliki iznos je tužitelj i predujmio, dok se u preostalom zatraženom dijelu tužiteljev zahtjev za naknadu troška u iznosu od 131,82 EUR, odbija kao neosnovan, tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 103,96 EUR koliko je isti i podmirio prilikom podnošenja tužbe, dok za preostali zatraženi iznos 161,50 EUR sudske pristojbe, tužiteljev zahtjev odbija kao neosnovan. Slijedom navedenog tužitelju je priznat ukupni parnični trošak

u iznosu od 1.366,46 EUR te je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju parnične troškove u navedenom iznosu i odlučeno kao u točki III. Izreke rješenja.

61. Na dosuđeni trošak parničnog postupka tužitelju pripada i zakonska zatezna kamata tekuća od presuđenja do isplate, temeljem primjene odredbe čl. 151. st. 3. ZPP po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a. Stoga je valjalo presuditi kao u točki III. Izreke rješenja.

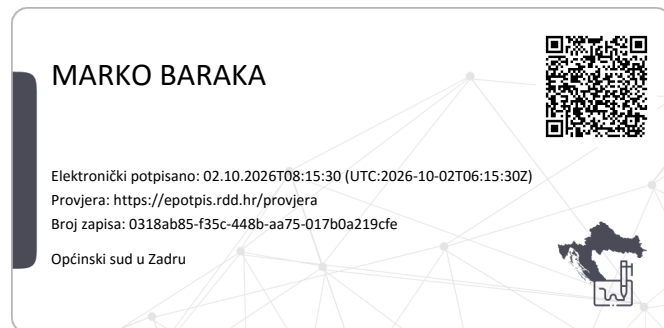
62. Slijedom navedenog, valjalo je odbiti tužitelja sa zahtjevom za preostali iznos troška od 480,82 EUR s pripadajućim kamatama pa je odlučeno kao u toč. III. izreke rješenja.

U Zadru 2. listopada 2026.

Sudski savjetnik
Matej Zurak

Sudac
Marko Baraka

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-062ed**

Kontrolni broj: **0f9b0-1a5c1-95813**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.